

Aandachtspunten
met betrekking tot de strijd tegen discriminatie

Ter attentie van
de heer Jan JAMBON,
Vice-eerste minister en minister van Veiligheid
en Binnenlandse Zaken,
belast met de Regie der gebouwen

Voorgesteld door het
interfederaal Centrum voor gelijke kansen
en bestrijding van discriminatie en racisme

3 juni 2015

Inhoudstafel

1. Inleiding.....	3
2. Opsporings- en vervolgingsbeleid rond discriminatie en haatmisdrijven: toepassing van omzendbrief COL 13/2013	3
2.1. Referentiepersonen bij de politie aanduiden.....	3
2.2. Monitoring van discriminatie en haatmisdrijven	4
2.3. Opleiding van de referentiepersonen	4
3. De conventie tussen het Centrum en de politie	4
4. Kennis van redelijke aanpassingen bij de politiediensten	5
4.1. Contact met de burger	5
4.2. Werknemers bij de politie	6
5. Ethnische profilering	6
6. Het heropstarten van de waakzaamheidscel antisemitisme.....	7
7. Levensbeschouwelijke tekens op pasfoto's.....	7
8. Verbod op het dragen van religieuze symbolen door leden van de kiesbureaus	8
9. De toegankelijkheid voor personen met een beperking en de vereisten van het desbetreffende VN-Verdrag.....	9
9.1. De toegankelijkheid van openbare gebouwen.....	9
9.2. De toegankelijkheid van de stemming en de stembureaus	9
9.3. De toegankelijkheid van de nooddiensten.....	10
10. Interministeriële Conferentie.....	11

1. INLEIDING

Het Regeerakkoord van 9 oktober 2014 verwijst herhaaldelijk naar de wil van de federale regering om werk te maken van gelijkheid van kansen en strijd tegen discriminatie en racisme. Het beleid dat uitgestippeld wordt in het kader van de federale bevoegdheid Binnenlandse Zaken speelt daarbij uiteraard een essentiële rol.

Met onderstaande aandachtspunten wil het Interfederaal Gelijkansencentrum zijn bijdrage leveren tot het opbouwen van een veiligere maatschappij. Waar mogelijk wordt verwezen naar het Regeerakkoord of naar de pertinente beleidsnota's.

Ook werden de punten m.b.t. politie besproken met Mevrouw Catherine De Bolle, Commissaris-generaal van de Federale Politie, tijdens een ontmoeten op 3 oktober 2014.

2. OPSPORINGS- EN VERVOLGINGSBELEID ROND DISCRIMINATIE EN HAATMISDRIJVEN: TOEPASSING VAN OMZENDBRIEF COL 13/2013

Het College van procureurs-generaal heeft in 2013 samen met de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken een belangrijke omzendbrief goedgekeurd voor de verbetering van het opsporings- en vervolgingsbeleid rond discriminatie en haatmisdrijven.

Het Regeerakkoord van 9 oktober 2014 voorziet dat “de Regering zal toezien op een betere uitvoering van de omzendbrief van 13/2013 inzake haatmisdrijven” (blz. 224).

Het Centrum wil daarbij graag bijdragen met volgende aanbevelingen en voorstellen:

2.1. REFERENTIEPERSONEN BIJ DE POLITIE AANDUIDEN

De omzendbrief vraagt het parket (en het auditoraat) om een referentiemagistraat aan te duiden. De brief vraagt hetzelfde van de federale politie en van de korpschefs van de lokale politie, en laat de mogelijkheid open om in kleinere politiezones één enkele referentiepolitieambtenaar aan te duiden, en meerdere in grote politiezones.

In maart 2014 stuurde de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken een brief naar de korpschefs van alle politiezones om hun aandacht te vestigen op de inhoud van de omzendbrief en om hen te vragen de referentieambtenaren aan te stellen en deze de voorziene opleiding te laten volgen - wanneer dat nog niet gebeurd was.

Het Centrum vraagt dat de ministers die bevoegd zijn voor het opsporings- en vervolgingsbeleid rond discriminatie en haatmisdrijven erover waken dat die referentiepolitieambtenaren daadwerkelijk worden aangeduid.

Het ontbreekt tot op vandaag overigens aan een competentie- en functieprofiel voor deze referentiepolitieambtenaren.

Verder strekt het tot aanbeveling dat er een gecentraliseerd bestand met contactgegevens van de referentiepolitieambtenaren zou worden bijgehouden, ofwel bij het parket, ofwel bij de politie zelf. Tot op heden worden deze gegevens inderdaad niet gecentraliseerd.

2.2. MONITORING VAN DISCRIMINATIE EN HAATMISDRIJVEN

De toepassing van de omzendbrief kan leiden tot problemen met registratie en statistieken (invoer), zoals al gesignaleerd door de bevoegde diensten.

Bovendien heeft het Centrum nog altijd geen toegang tot gegevens (ook niet tot geanonimiseerde gegevens) van de politiediensten voor disciplinaire dossiers die tegen de politie zijn geopend.

Het Centrum vraagt de bevoegde ministers om een monitoringsysteem in te voeren om de statistische gegevens rond discriminatie en haatmisdrijven te analyseren. Dat systeem moet ook de betrouwbaarheid controleren van de registratiesystemen van de 'statistische' diensten van de politie (ook wat het disciplinaire luik betreft) en het parket. Het Centrum vraagt om daarbij betrokken te worden.

2.3. OPLEIDING VAN DE REFERENTIEPERSONEN

De omzendbrief voorziet in een opleiding voor de betrokken referentiepersonen. Het Centrum heeft bijgedragen tot het opstellen van het erkenningsdossier en het programma voor deze opleiding. Deze erkende opleiding die door opleiders van het Centrum wordt verzorgd, heeft inmiddels al in drie gerechtelijke arrondissementen plaatsgevonden.

Aangezien deze opleidingsformule de referentiemagistraat en de referentiepolitieambtenaren van éénzelfde gerechtelijk arrondissement bij elkaar brengt, is het belangrijk dat de aanduiding van de referentiepolitieambtenaren in de verschillende lokale politiezones wordt opgevolgd.

3. DE CONVENTIE TUSSEN HET CENTRUM EN DE POLITIE

Sinds 1996 regelt een conventie een intensief samenwerkingsverband tussen de federale politie en het Centrum. In 2011 is die overeenkomst voor onbepaalde duur afgesloten. Daardoor kon het Centrum in samenwerking met de Dienst Diversity van de politie een langetermijnvisie ontwikkelen voor de opleidingsactiviteiten en de gezamenlijke acties. Die visie past in haar beleidskader ter bestrijding van discriminatie en ter bevordering van de diversiteit.

De conventie tussen het Centrum en de politie rust op drie pijlers:

1. het Centrum geeft diversiteitsvormingen bij de politie;
2. het ondersteunt haar netwerk Diversiteit;
3. en het ondersteunt haar structurele diversiteitsprojecten.

Die meervoudige en geïntegreerde benadering is noodzakelijk om structureel en duurzaam te werken aan meer diversiteit en de strijd tegen discriminatie. De drie pijlers zijn complementair en bieden een onmiskenbare meerwaarde voor de samenwerking.

Het Centrum beveelt aan om op lange termijn te blijven investeren in dit partnerschap. Daardoor kan de structurele en duurzame meerwaarde van het bestaande samenwerkingsverband worden bestendigd.

Er moet prioriteit worden gegeven aan en geïnvesteerd worden in de transversale implementatie van de diversiteitsthematiek binnen alle geledingen van de politie, in overeenstemming met het regeerakkoord (p. 136: “De regering streeft naar meer diversiteit bij politiediensten.”)

Het Jaarverslag 2014 van de Conventie tussen de Politie en het Centrum (in bijlage) werd voorgesteld tijdens de stuurgroep van 28.05.2015. Op p. 21 van dit verslag belicht het Centrum een aantal structurele uitdagingen in het partnerschap met de Politie.

4. KENNIS VAN REDELIJKE AANPASSINGEN BIJ DE POLITIEDIENSTEN

4.1. CONTACT MET DE BURGER

Het weigeren van redelijke aanpassingen voor personen met een handicap wordt wettelijk beschouwd als een discriminatie. Het Centrum ontvangt talrijke meldingen van weigeringen van redelijke aanpassingen, en dit in alle maatschappelijke domeinen, met name ook rond de werking van de politiediensten. Een voorbeeld van redelijke aanpassing in dit verband kan de bijstand zijn van een tolk gebarentaal bij een verhoor door de politie. Of nog: een rolstoelgebruiker kan vragen dat een agent bij hem thuis langskomt omdat het commissariaat ontoegankelijk is.

Bij het geven van vormingen aan de politieambtenaren merken de medewerkers van het Centrum geregeld dat de deelnemers het concept van redelijke aanpassingen niet goed kennen. Het Centrum ontving reeds meldingen van personen met een handicap na onzacht of onaangepast optreden van de politie en dit om verschillende redenen: agenten merken niet altijd de handicap op (deze is soms onzichtbaar) of ze kennen het gedrag niet dat bij specifieke handicaps hoort. Ook worden de capaciteiten van personen met handicap soms niet naar waarde geschat. Zo is ons de melding bekend van een burger wiens getuigenis niet opgenomen werd omdat hij blind was.

Ten slotte zou het goed zijn sommige politiereglementen aan te passen: waarom kunnen parkeerplaatsen voorbehouden aan buurtbewoners ook niet ter beschikking staan van mensen die over een parkeerkaart als persoon met handicap beschikken?

4.2. WERKNEMERS BIJ DE POLITIE

De mogelijkheid om politieambtenaren met een handicap aan te werven of in hun functie te behouden, eventueel in het kader van een diversiteitsplan, verdient ook aandacht. Redelijke aanpassingen van de werkplaats en van andere werkomstandigheden vragen om de nodige vorming en/of begeleiding van de verantwoordelijke ambtenaren.

5. ETHNISCHE PROFILERING

Burgers, professionals en de samenleving worden steeds vaker geconfronteerd met het fenomeen *ethnic profiling*. Daarbij wordt getracht misdaad te bestrijden door personen te classificeren op basis van hun uiterlijk – en dus overwegend op basis van hun zogenaamde ras, etniciteit, religie of nationale afkomst. Bijvoorbeeld bij het fouilleren, bij aanhoudingen enzovoort. Zowel het Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD) van de Verenigde Naties als de European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) van de Raad van Europa benadrukken dat *ethnic profiling* het internationale verbod op discriminatie schendt¹. Ook het European Union Agency for Fundamental Rights (FRA), de VN-Mensenrechtencommissie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben zich al uitgesproken over het discriminerende karakter ervan². Onze nationale wetten bevatten wel al artikels die discriminatie door overheids personeel verbieden en die stellen dat politie altijd een geldige of legitieme reden moet hebben om over te gaan tot de controle van burgers.

Volgens het Centrum moet er prioritair worden ingezet op onderzoek naar het concept van *ethnic profiling*, in samenwerking met de politie. Er moet ook worden gewerkt aan een beter begrip van dat fenomeen - van het mechanisme, de valkuilen, het wettelijke kader, en het nefaste effect ervan op de dialoog met de burger.

Het CPS, de Dienst Diversity van de Politie en het Centrum hebben de handen in elkaar geslagen om op 21.05.2015 een studiedag aan dit thema te wijden. Het Centrum waardeert dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn afsluitende toespraak het belang van dit issue heeft onderlijnd.

Het Centrum wil ook contact opnemen met de federale politie om meer informatie te winnen over het gebruik van de term 'Zigeuner' als tag in de Algemene Nationale

¹ UN Anti-Discrimination Committee, General Recommendation No. 31: Administration of the Criminal Justice System, § 20; European Commission against Racism and Intolerance, General Policy Recommendation No. 11 on Combating Racism and Racial Discrimination in Policing, 2007; Open Society Justice Initiative & European Network against Racism, ENAR Fact Sheet 'Etnisch profileren', 2009, 5.

² European Union Agency for Fundamental Rights, 'Naar een effectiever politieoptreden. Discriminerende etnische profilering begrijpen en voorkomen: een gids', 2010, 20; Rosalind Williams v. Spanje, uitspraak van het Constitutionele Hof van Spanje, Nr. 13/2001, 29 januari 2001; Timishev v. Rusland, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitspraak d.d. 13 december 2005.

Gegevensbank (ANG). Het Centrum tracht samen met de politie tot een constructieve oplossing te komen en wijst erop dat tags als deze, die pejoratieve termen gebruiken, als *ethnic profiling* te beschouwen zijn.

6. HET HEROPSTARTEN VAN DE WAAKZAAMHEIDSCEL ANTISEMITISME

Naar aanleiding van de heropleving van antisemitische incidenten besloot de federale regering in 2004 een waakzaamheidscel belast met de strijd tegen het antisemitisme op te richten. Deze cel, waarvoor het Centrum het secretariaat bezorgde, werd afwisselend voorgezeten door de ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie. Vertegenwoordigers van de kabinetten van Justitie, Binnenlandse Zaken en Gelijke Kansen, van verenigingen van de Joodse gemeenschap en van de parketten namen er deel aan, alsmede politieambtenaren.

De cel is voor het ogenblik niet actief. Vertegenwoordigers van de Joodse gemeenschap hebben onlangs federale ministers ontmoet. Vraag is of de federale regering een permanent en gestructureerd overleg wil heropstarten, zoals indertijd de waakzaamheidscel was.

7. LEVENSBESCHOUWELIJKE TEKENS OP PASFOTO'S

Op basis van de dossierpraktijk stelt het Interfederaal Gelijkekansencentrum vast dat er zich op het niveau van de lokale besturen geregeld problemen stellen met betrekking tot de bekendheid, interpretatie en toepassing van de algemene onderrichtingen betreffende de elektronische identiteitskaart, meer bepaald hetgeen hierin onder punt 5.6.3 gesteld is inzake foto's met hoofddekseel: *"(...) Enkel om gerechtvaardigde medische of religieuze redenen kan een foto met sluier worden toegestaan voor zover de essentiële elementen van het gezicht zichtbaar zijn, zoals vermeld in de vorige alinea. (...)"*

Het betreft doorgaans situaties waarin aan de burger gevraagd wordt om een bewijs van medische of godsdienstige aard te leveren, zoals een attest van een verantwoordelijke van een bepaalde religieuze gemeenschap (bvb. imam).

De vaste adviezen van de FOD Binnenlandse Zaken hieromtrent zijn onvoldoende gekend bij de gemeenten. (Dat de gemeente in geen geval de voorlegging van dergelijk attest kan eisen en dat het ook uitgesloten is dat de administratie zelf onderzoek doet naar de geloofsovertuiging van een burger of lidmaatschap van een geloofsbeweging, van welke aard ook.)

Het Centrum blijft dus vaststellen dat de betreffende onderrichtingen en praktische richtlijnen onvoldoende garanties bieden op het gebied van rechtsgelijkheid, rechtszekerheid en behoorlijk bestuur.

Het Centrum meent dat een gemeenteambtenaar niet dient te beoordelen of een hoofddekseel al dan niet is ingegeven door een religie en dient ook geen bewijs van godsdienstige aard op te eisen: de mogelijkheid tot het beoordelen van de legitimiteit van

religieuze overtuigingen en de manieren waarop die overtuigingen uitgedrukt worden is immers onverzoenbaar met de verplichting van de staat tot neutraliteit en onpartijdigheid.

Gelet op het voorgaande acht het Centrum het noodzakelijk om met betrekking tot deze problematiek op structureel en beleidsniveau maatregelen te nemen om een meer coherente en (grond)rechtsconforme toepassing van de onderrichtingen voor gemeenten te verzekeren, met inbegrip van de afhandeling van klachten en betwistingen rond medische of religieuze redenen (zie bijlage).

8. VERBOD OP HET DRAGEN VAN RELIGIEUZE SYMBOLEN DOOR LEDEN VAN DE KIESBUREAUS

Het Interfederaal Gelijkekansencentrum stelt vast dat er in de praktijk een verbod wordt opgelegd aan leden van kiesbureaus om uiterlijke tekens van een geloofs- of levensovertuiging te dragen, omdat zij een gezagsfunctie bekleden en dit in strijd zou zijn met de neutraliteit en de onpartijdigheid van de openbare diensten.

Het betreft regelmatig vrouwen die de hoofddoek dragen en die hun taak als bijzitter niet kunnen opnemen, omdat de voorzitter/voorzitster van het desbetreffende kies- of telbureau eist dat betrokkene haar hoofddoek afdoet vooraleer te zetelen.

Nochtans heeft de Raad van State in een advies dd. 8 januari 2013 (DOC 53 0120/002) aangegeven dat geen algemeen verbod op het dragen van tekenen van overtuiging opgelegd kan worden aan leden van kies- of telbureaus, daar de voorzitters en bijzitters, in tegenstelling tot personeelsleden van openbare diensten en overheidspersoneel, in bepaalde gevallen gewone burgers zijn die occasioneel worden betrokken bij een taak van openbare dienst, in dit geval de organisatie van de verkiezingen, krachtens een aanwijzing, en niet krachtens een vrijwillige stap, waaraan ze zich in principe niet kunnen onttrekken omdat ze zich anders blootstellen aan strafrechtelijke sancties.

Bijgevolg meent het Centrum dat dergelijk verbod in strijd is met de vrijheid van godsdienst zoals gewaarborgd bij artikel 19 van de Grondwet, artikel 9 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens en artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten.

Gelet op het voorgaande adviseert het Centrum om in een omzendbrief te verduidelijken dat het kiesproces steeds onpartijdig dient te verlopen, maar dat dit geen verbod rechtvaardigt op uiterlijke tekens van godsdienst of levensbeschouwing, opgelegd aan leden van de kiesbureaus.

9. DE TOEGANKELIJKHEID VOOR PERSONEN MET EEN BEPERKING EN DE VEREISTEN VAN HET DESBETREFFENDE VN-VERDRAG.

9.1. DE TOEGANKELIJKHEID VAN OPENBARE GEBOUWEN

Algemene beleidsnota “Regie der Gebouwen” van 13 november 2014³, blz. 9 : “Tot slot zal de Regie der Gebouwen voortwerken aan de ontwikkeling van een reeks aanbevelingen voor een betere toegankelijkheid van overheidsgebouwen. Dit zal gebeuren op basis van de nieuwe desbetreffende ISO-norm en in overleg met diverse gespecialiseerde organisaties en verenigingen.”

Sinds vele jaren ontvangt het Centrum meldingen van personen met een handicap met betrekking tot de ontoegankelijkheid van belangrijke publieke gebouwen zoals justitiepaleizen en administratieve gebouwen.

Ingevolge ratificatie van het *VN-verdrag inzake de rechten van personen met een handicap* is België in september 2014 voor de eerste keer onder de loep genomen door het *Comité inzake de rechten van personen met een handicap*. Op grond van deze evaluatie maakte het Comité slotbemerkingen (“*concluding observations*”) op, waarin het België expliciet oproept om een coherente strategie – met becijferde doelstellingen op korte, middellange en lange termijn – uit te werken om de toegankelijkheid van publieke gebouwen en voor het publiek toegankelijke plaatsen te verbeteren. Het Comité vraagt ook om de hindernissen voor de toegankelijkheid van gebouwen, wegen, vervoer, goederen en diensten systematisch en onder voortdurend toezicht te verbeteren teneinde te komen tot integrale toegankelijkheid.

De Regie der Gebouwen, in zijn rol als vastgoedexpert van de Federale Staat, heeft een belangrijke rol in de uitvoering van de aanbevelingen van het VN-comité. Daarom heeft het Centrum de Regie aangespoord om een actieplan uit te werken met een inventaris van de toegankelijkheidsbelemmeringen in de infrastructuur onder zijn beheer en met precieze termijnen om hieraan te verhelpen. (Kopie brief in bijlage.) Het plan moet ook de nodige materiële randvoorwaarden en mankracht vermelden om deze hindernissen weg te werken.

9.2. DE TOEGANKELIJKHEID VAN DE STEMMING EN DE STEMBUREAUS

Hoewel het Centrum vaststelt dat er in de afgelopen jaren een zekere vooruitgang werd geboekt om de toegankelijkheid van het verkiezingsproces te verbeteren, is het van mening dat er nog te weinig initiatieven worden ondernomen om de verkiezingen voor iedereen toegankelijk te maken. De locaties waar de verkiezingen plaatsvinden stellen vaak problemen voor de toegankelijkheid, bijvoorbeeld door het ontbreken van of door een tekort aan voorbehouden parkeerplaatsen, de aanwezigheid van trappen of treden, te

³ <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/0588/54K0588004.pdf>

smalle deuren, het ontbreken van zitplaatsen in de wachtrijen, gebrekkige aanduidingen, het ontbreken van een aangepast stemhokje,... Bij elke verkiezing wordt een sensibiliseringsnota naar de gemeenten gestuurd om hen te herinneren aan hun verplichting om de nodige middelen te voorzien voor een betere toegankelijkheid van de stembureaus. Het Centrum beveelt aan om de toegankelijkheidsvoorschriften van de stem- en telbureaus duidelijk te vermelden in de kieswetgeving. Die voorschriften moeten voldoende gedetailleerd zijn en zowel de architecturale kenmerken van de bureaus omschrijven als de specifieke aanpassingen die voor de dag van de verkiezingen moeten worden aangebracht (bijvoorbeeld: zitgelegenheid in de wachtrijen, aangepaste en correct aangebrachte aanduidingen,...) Het Centrum beveelt eveneens aan om de uitvoering van een toegankelijkheidsdiagnose van alle bureaus aan te moedigen en een planning op middellange termijn op te maken die de toegankelijkheid van de bureau's verzekert.

Stemmen zonder bijstand van een derde is voor heel wat personen met een handicap vaak onmogelijk. Of er nu op papier of elektronisch wordt gestemd, de stemprocedure is onvoldoende aangepast. Een stemming op papier is vaak ingewikkeld voor slechtzienden wegens het gebrek aan licht in het stemhokje en de kleine letters op het stembiljet. Voor blinden is dit helemaal ontoegankelijk, want door de wetgever is geen enkele aanpassing voorzien. Elektronisch stemmen is dan weer heel ingewikkeld voor mensen met een verstandelijke beperking en bepaalde fysieke beperkingen (moeilijkheid om het elektronische potlood te bedienen). Het is ook totaal ontoegankelijk voor personen met een visuele handicap (geen spraaksynthese, geen mogelijkheid om de letters te vergroten,...). Het Centrum moedigt de overheid aan om naar (o.a. technologische) aanpassingen te zoeken waardoor personen met een handicap geheim kunnen stemmen. Op dit ogenblik wordt in België een nieuw elektronisch stelsysteem onderzocht. Het Centrum beveelt aan om die kans te benutten om het nieuwe systeem toegankelijk te maken voor iedereen, ongeacht hun handicap.

9.3. DE TOEGANKELIJKHEID VAN DE NOODDIENSTEN

Sinds 15 februari 2015 kunnen dove en slechthorende personen en mensen met een spraakbeperking de nooddiensten bereiken via sms. Daarmee is een antwoord gegeven op een jarenlange vraag van deze personen. Het is echter zo dat het systeem nogal ingewikkeld is. De doelgroep moet zich eerst registreren, en dan pas krijgen ze de nummers waarnaar ze kunnen sms'en en kunnen ze gebruik maken van het systeem. Het nummer waarnaar ze moeten sms'en is niet het internationaal gekende 112 maar een minder voor de hand liggend nummer dat bovendien niet ruim bekend mag worden gemaakt. Gezien in noodsituaties elke seconde van belang kan zijn, dringt het Centrum erop aan om zo snel mogelijk van start te gaan met de volgende fase van het project, waarin de traditionele noodnummers 112, 100 en 101 bereikbaar worden per sms en dat er niet meer met een onbekend nummer wordt gewerkt.

Dat enkel met een Belgische SIM-kaart het noodnummer kan bereikt worden, is problematisch voor buitenlandse personen met een hoor- of spraakbeperking die in ons land in een noodsituatie terechtkomen. Dit probleem komt ook voor in andere landen van de UE en vraagt een antwoord op Europees niveau⁴.

Daarnaast beveelt het Centrum aan dat het personeel van de nooddiensten dat de sms'en ontvangt, gesensibiliseerd wordt rond de aard van de beperkingen van de sms'ers. Zo hebben dove personen niet altijd het geschreven Nederlands of Frans goed onder de knie en kunnen bepaalde teksten dus vreemd overkomen.

Omwille van deze verschillende aandachtspunten lijkt het ons aangewezen het systeem regelmatig te evalueren samen met de verenigingen van de doelgroep om de werking ervan te vereenvoudigen en te verbeteren.

10. INTERMINISTERIËLE CONFERENTIE

Beleid dat streeft naar meer gelijke kansen en minder discriminatie vergt uiteraard transversaal en interfederaal overleg. Zo is het belangrijk om de Interministeriële Conferentie aan te duiden die bevoegd is om deze dossiers te bespreken.

De Interministeriële Conferentie nummer 16, bevoegd voor maatschappelijke integratie, grootstedenbeleid en huisvesting zou mogelijk het best geplaatst zijn om overleg te coördineren over gelijkekansenbeleid en strijd tegen discriminatie. De ministers of staatssecretarissen van alle deelstaten bevoegd voor gelijke kansen maken er deel van uit, uitgezonderd het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (Brussels Staatssecretaris Bianca DEBAETS).

Het Centrum vraagt bijgevolg dat de federale regering een werkkalender opstelt in de pertinente interministeriële conferenties voor overleg over belangrijke interfederale dossiers inzake gelijkekansenbeleid en strijd tegen discriminatie (Nationaal Actieplan tegen Racisme, toegankelijkheid van openbare gebouwen, actieplan tegen homofobie geweld,...).

Het Centrum wil uiteraard graag zijn dossierkennis overdragen aan de leden van de IMC's en vraagt om systematisch uitgenodigd en gehoord te worden als adviesorgaan wanneer deze dossiers aan bod komen.

⁴ Europese parlementsleden hebben er eind mei 2015 nog een brief over geschreven aan de Europese Commissie: http://www.eena.org/download.asp?item_id=121 : "Improvement is needed for Persons with disabilities to access the European emergency number. Indeed, the 112 service provided by SMS doesn't work when roaming. What measures will you take to grant access to 112 to citizens with disabilities everywhere in Europe?"